

ΙΝΔΙΚΗ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ.

Οι μικροί μου αναγνώσται ενθουμούνται ήδη, διατί οι αυτόχθονες Αμερικανοί ἀνομασθήσαν ἀπὸ τὸν ἀνακαλόφωτον τὴν Ἀμερικὴν Κολόμβον Ἰνδοί.

Εἰς λοιπὸν αὐτόχθων ἀμερικανὸς Ἰνδὸς μετὰ τὴν κατοίκησιν τῆς χώρας ἀπὸ Εὐρωπαίους, εὐρέθη μίαν ἐσπέραν ἔξωθεν ἐνδὲς χανισῶ (ξενοδοχείου.) Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο καλὸς κυνηγὸς, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχε φρονεῖσαι τίποτε* ἐπαρεκάλεσε λοιπὸν τὴν ξενοδόχον νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ νὰ φάγῃ κάτι τι ὑποσχόμενος νὰ πληρώσῃ ὅταν εἶχῃ.

Ὅπως ὁμοως συνήθως συμβαίνει, ἡ ξενοδόχος ὄχι μόνον δὲν τῷ ἔδωκε νὰ φάγῃ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐφόρτωσε μὲ ὕβρεις, ὥστε ὁ δυστυχὴς Ἰνδὸς ἂν καὶ κουρασμένος καὶ πεινασμένος ἦτο ἠναγκασμένος νὰ φύγῃ, καὶ πραγματικῶς εἶχε κινήσει πρὸς τὴν θύραν, ὅταν εἰς τῶν παρευρισκομένων, ἰδὼν τὴν θλίψιν του, εἶπεν εἰς τὴν ξενοδόχον νὰ τῷ δώσῃ νὰ φάγῃ καὶ αὐτὸς ἤθελεν πληρῶσαι τὸ ἀντίτιμον.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ Ἰνδὸς εὐχαρίστησε τὸν εὐεργέτην του καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ἐπέπληξε διὰ τὴν σκληρότητά της καὶ ἀνεχώρησεν, ὑποσχθεὶς νὰ ἀνταμείψῃ τὸν φιλοξενήσαντα αὐτὸν, ὅταν ἦθελε δυναθῆ.

Μόλις ἀνεχώρησεν ὁ Ἰνδὸς, καὶ ἡ ξενοδόχος ἤρχισε νὰ ἐντροπέεται, ὅτι ὄχι μόνον ἄφησε νὰ περᾶσῃ μία τοιαύτη εὐκαιρία, τὴν ὁποίαν ἡ θεία Πρόνοια τῆς εἶχε δώσει διὰ νὰ κάμῃ ἐν ἔργον φιλανθρωπίας, ἀλλὰ καὶ ὅτι περιῦθρισε τὴν δυστυχίαν* ἀλλ' ἦτο ἀργά πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ κακοῦ. Ἵσως παραβαίνει τὸν νόμον τῆς φιλανθρωπίας, ἂν δὲν ὑποφέρῃ ἄλλην τιμωρίαν, ὅς ἦναι βέβαιος, ὅτι τὸ αἰσθημα τῆς αἰσχύνης αὐτὸν παρακολοῦθῆται.

Μετ' ὀλίγα ἔτη ὁ εὐεργέτης τοῦ Ἰνδοῦ ἐκείνου ἐπαίσθη αἰχμάλωτος ἀπὸ τινος Ἰνδοῦ καὶ ἐφέρθη εἰς τὸ Καναδά, ὅπου ἡ φυλὴ των εἶχε τὰς κατοικίας της. Εὐθὺς ἀφοῦ ἔφθασεν ἐκεῖ τινὲς ἐπρότειναν νὰ θανατωθῆ καὶ ἄλλοι ἄλλο. Ἐνῶ δὲ ἀκόμη ἐσκέπτοντο περὶ τοῦ πρακτέου, γονὴ τις γραία σηκωθείσα ἀπήτησε νὰ τῆς δοθῆ ὁ αἰχμάλωτος διὰ νὰ τὸν υἱοθετήσῃ ἀντὶ τοῦ υἱοῦ της, ὅστις ἐχάθη εἰς τὸν πόλεμον. Ἡ ἀπαίτησις της ἐτετελέσθη καὶ ὁ ἄνθρωπος ἴλος χαρὰ διὰ τὴν ἀνέλπιστον σωτηρίαν του ἐώδηγθη εἰς τὴν καλύβην τῆς χήρας, ὅπου ἔζη ὡς υἱὸς της ἐργαζόμενος δι' αὐτήν.

Τὸ ἐπόμενον καλοκαίριον, ἐνῶ εὐρίσκατο μόνος ἐν τῆς ἐνδὲς δάσους κόπτων ξύλα διὰ χρῆσιν τῆς οἰκογενείας, ἀγνωστὸς τις Ἰνδὸς τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ὑπάγῃ εἰς ὠριμμένην ἡμέραν εἰς τὸ μέρος, τὸ ὅποιον τῷ ἔδειξε εἰς τοῦτο συγκαταστήσῃ ἐκαίνοσ ἀλλ' ὄχι καὶ χωρὶς ὑποψίας, ὅτι ἴσως ἐσχεδιάζετο κάτι τι κακὸν δι' αὐτόν.

Ἡ ἡμέρα ἦλθεν, ἀλλ' ὁ φόβος ἦτο τόσον πολὺς, ὥστε δὲν ἐτόλμησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ προδιορισθὲν μέρος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀγνωστὸς Ἰνδὸς τὸν ἐπεσκέψθη καὶ ἐκ δευτέρου καὶ ἐπανέλαβε τὴν αὐτὴν παράκλησιν, τῷ ὑποσχέθη ὅτι θὰ ὑπάγῃ καὶ τὴν φορὴν ταύτην ἐφόραξ τὴν ὑπόσχεσίν του ἀφοῦ δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ ὀρισθὲν μέρος εὗρε τὸν Ἰνδὸν ἔχοντα φυσέκια, δύο ταυφέκια καὶ δύο καπότας καὶ διετάχθη ἀπ' αὐτὸν νὰ λάβῃ ἕν ἀπὸ κάθε εἶδος καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, τὸ ὅποιον καὶ ἔπραξε χωρὶς ἀνυπολογίαν.

Ὅτω λοιπὸν ἐπορεύοντο τὴν ἡμέραν προμηθεύμενοι τροφήν διὰ τοῦ κυνηγίου καὶ τὴν νύκτα κωμώμενοι πλησίον τῆς φωτιᾶς, τὴν ἠποίαν ἤναπτον χωρὶς νὰ προφέρῃ ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον οὐδὲ μίαν λέξιν. Μετὰ πολλὰς ἡμέρας ἔφθασαν τέλος εἰς ἕν ὄρυον.

μα, από τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ ἴδωσιν διαφόρους εἰ-
κίας ἐν τῷ μέσῳ καλλιεργημένου τινὸς μέρους. Ὁ
Ἰνδὸς τότε ἀνοίξας τὸ στόμα του ἤρώτησε τὸν ξένον,
ὰν ἐγνώριζε τὸ μέρος.

— Μάλιστα, — ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, — εἶναι ὁ τόπος τῆς
γεννήσεώς μας.

— Λοιπὸν, — ἐπανέλαβεν ὁ ἄγιος, — ἐγὼ εἶμαι ὁ
δυστυχὴς ἐκεῖνος Ἰνδὸς, τὸν ὅποιον ποτὲ ἐφιλοθένησας
εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ χωρίου τούτου. — Τώρα εὐ παρα-
καλῶ ὑπαγε ἐν εἰρήνῃ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τοὺς συγ-
γενεῖς σου!

Φαντασθῆτε, μικροὶ μου φίλοι, ὅποιος πρέπει νὰ
ἦτο ὁ θαυμασμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου καὶ πόσον
διδασκτικὰ πρέπει νὰ ἦναι τὰ τοιαῦτα παραδείγματα
εἰς ὅλους, μάλιστα εἰς τὰ παιδιὰ, ὥστε νὰ συνειθίζου-
ν ἐνωρὶς εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν, ἣ ὅποια ἔχει τὴν μι-
οθαποδοσίαν τῆς καὶ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον καὶ εἰς τὸν
ἄλλον.

Ο ΘΩΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΜΝΟΝ.

Ἡ Ἁγία Γραφή μεταχειρίζεται τὸν ὄφιν ὡς τύπον
διὰ νὰ παραστήσῃ τὴν ἁμαρτίαν. Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται
τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν πρέπει νὰ γνωρίζωσιν,
ὅτι εἰς πᾶσαν πρᾶξιν ἀνυποταξίας καὶ παρακοῆς ὑπάρ-
χει περιτυλιγμένος ἕνας ὄφης, μολονότι πολλοὶ δὲν
φαίνεται.

Ὅλοι ἡμεῖς αἰσθανόμεθα φυσικὴν ἀποτροφὴν εἰς
τὰ ἔρπιδες εἰς πολλοὺς μάλιστα ἀνθρώπους μὴν ἢ θεῖ-
ῶν προξενεῖ τρόμον. Πόσον ὀμως μεγαλειότερος
πρέπει νὰ ἦναι ὁ φόβος μας κατὰ τῆς ἁμαρτίας, ἣ
ὅποια εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ τοῦ ποτὲ ἀθώου
καὶ ἡμέρου τούτου ζώου! Ἀδιάφορον πόσον γλυκεῖα
εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἐὰν ζητῶμεν νὰ τὴν ἀπολαύσωμεν
ἐναντίον τῆς γνωστῆς θελήσεως τῶν γονέων μας, ἢ
τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος εἶναι ὁ οὐράνιος μας Πατήρ, ἐξά-
παντος θὰ εὐρωμεν ὀπίσω ἀπ' αὐτὴν κανένα μισητὸν
ὄφιν κρυμμένον, ὁ ὅποιος θὰ καταστρέψῃ τὴν εὐχαρί-
στησιν, τὴν ὅποιαν ἐπεριμέναμεν ν' ἀπολαύσωμεν
ἀπ' αὐτῆν.

Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ ὑπακούουν προθύμως καὶ νὰ
ἔχουν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Θεὸν, τοὺς γονεῖς καὶ
τοὺς διδασκάλους των καὶ νὰ πιστεύουν ὅτι παντοῦ
εἶναι κρυμμένον κάποιον κακὸν, ὡς ὄφης, τὸ ὅποιον
δὲν φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐπιθυμοῦν νὰ μᾶς
προφυλάξουν καὶ σώσουν.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ δύο ἀδελφία,
τὴν Μαρίαν καὶ τὸν Κάρλον, οἱ ὅποιοι ἐπῆγαν νὰ
χαίρησιν τὸν θεῖόν των, ὅστις ἐκατοικοῦσεν εἰς
μακρὴν χώραν. Ὁ θεὸς οὗτος εἶχεν ὠραῖον καὶ
ἐτεταμένον κήπον μὲ πολλὰ καὶ ὠραῖα ἄνθη, εἰς τὸν

ὅποιον τὰ παιδιὰ ἐτυνεῖθον νὰ τρέχουν καὶ διασκεδά-
ζον καθὲς πρωὶ καὶ ἑσπέρας. Μίαν πρωίαν ἐξῆλθον
κατὰ τὸ σὺνηθὺς καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν κήπον ἐνῶ δὲ
ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, παρετήρησαν εἰς ἕνα θάμνον
μερικὰ ὠραῖα ἄνθη. Τὰ ἄνθη ταῦτα δὲν ἐγνώριζον

πῶς ὠνομάζοντο, διότι δὲν εὐρίσκοντο τοιαῦτα εἰς τὴν
πατρίδα των: τοὺς εἶχεν ὀμως εἰπεῖ ὁ θεὸς των νὰ
μὴ τὰ ἐγγίξουν, διότι ἦσαν βλαπτικὰ καὶ ἴσως τοῖς
πρὸξενήσουσιν κακόν. Τὴν παραγγελίαν ταύτην τοῦ
Θεοῦ των ἔπρεπε νὰ φυλάξουν, ἀκούμενα εἰς ὅ,τι
τοῖς εἶπε διὰ νὰ τὰ προφυλάξῃ· ἀλλ' ἡ λαμπρὰ
θεωρία καὶ τὸ ὠραῖον χρῶμα τῶν ἄνθων τὰ ἤλκυσαν
καὶ λοιπὸν ἀπεφάσισαν νὰ δοκιμάσουν ἕσῃν τι ἐμύ-
ριζον. Μόλις ὀμως εἶχον κατορθῶσαι νὰ ἐγγίξουν
μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ, καὶ ἰδῶν ὄφης τρομερὸς ὕψωσας
κατ' αὐτῶν τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐσφύριξε μὲ τὴν διχα-
λωτὴν γλῶσσάν του ἔντρομα τότε καὶ πεφοβισμένα
ἄφησαν καὶ ἄνθη καὶ εὐχαρίστησιν καὶ ἔτρεξαν νὰ
σωθῶν ἀπὸ τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον ὄφιν.

Ἄλλὰ τὰ δευρὰ των δὲν ἐτελείωσαν ἔως ἐδῶ — τὰ
ὠραῖα ἐκεῖνα ἄνθη, τὰ ὅποια παρηγγέλλθησαν νὰ μὴ
ἐγγίξουν, ἦσαν φαρμακερὰ καὶ ἔκασταν τὰς χεῖρας των
νὰ πρησθῶν πολὺ καὶ νὰ ὑποφέρουν πόνο: δρυμεῖς
διὰ πολλὰς ἡμέρας!

Τὰ παιδιὰ ταῦτα ὀσάκις εἰς τὸ ἔξης τοῖς ἤρχετο
ἐπιθυμία νὰ κάμωσι τι, τὸ ὅποιον ἦτο κακόν, ἐνθυ-
μοῦντο τὸν ὄφιν εἰς τὸν θάμνον καὶ τὸ τι ὑπέφεραν

διὰ τὴν παραλοήν των, καὶ ἀπέιχαν ἀπὸ τὸ κακόν.

Ἡ βραχεῖα αὕτη ἱστορία εἶναι ὡς παράδειγμα εἰς ὄλους τοὺς μικροὺς μου φίλους, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ ἐνθυμῶνται τί λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, διὰ τὴν ἀμαρτίαν, «Ὅτι εἰς τὸ τέλος δαγκάει ὡς ὄφις, καὶ κεντρώνει ὡς ἀσπίς,» καὶ νὰ τὴν ἀποφεύγουν πάντοτε.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ.

Παιδίον τι, εἶπεν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν μητέρα του, ὅτε αὐτὴ τὸ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἦναι καθαρὸν καὶ ἐπιμελές, «ὦ, πόσον ἐπιθυμοῦν νὰ ἦμην γ α τ ά κ ι!»

«Διατί,—οἰέ μου,—θέλεις νὰ ἦρουν γατάκι, ἐνῶ ὁ Θεὸς σὲ ἐπλασε πολὺ εὐτυχέστερον καὶ καλλίτερον ἀπὸ τὸ ζῶον τοῦτο;» ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

«Διότι,» ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, «τὸ γατάκι παιζει διηρ τὴν ἡμέραν, δὲν ἔχει μαθήματα νὰ μελετᾷ, κοιμᾶται ὅταν καὶ ἔσον θέλῃ, δὲν ἔχει χρεῖαν λουτροῦ, περικατεῖ ἀνοπόδουτον, τρέχει εἰς τὰς ὁδοὺς χωρὶς κάλυμμα εἰς τὴν κεφαλὴν, τρώγει ὅταν πεινᾷ καὶ φαίνεται πάντοτε εὐθυμον καὶ ἐλεύθερον!»

«Καλὰ—οἰέ μου,—εἶπεν ἡ μήτηρ του, δοκίμασον, ἀφοῦ θέλῃς, τὴν εὐτυχίαν τῆς γάτας· ἄφησε τὸ βιβλίον σου, ἔκβαλε τὰ ὑποδήματά σου καὶ τοῦ λοιποῦ δὰ σὲ μεταχειρίζομεθα ὡς γατάκι!»

Ὁ Παῦλος λοιπὸν ἤρχισε χαρούμενος νὰ σῦρεται μετὰ τὰ γόνατα, νὰ νιασορίζῃ, νὰ προσποιῆται ὅτι δαγκάνει κ.τ.λ. καὶ ἐφαίνετο κατευχαραστημένος!

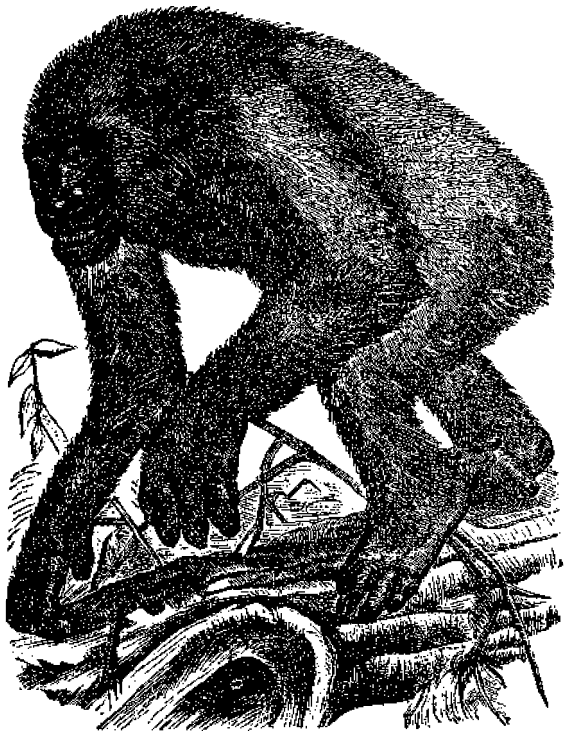
Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμοῦ ἦλθε κυρία τις, μετὰ τῆς ὀποίας ἡ μήτηρ τοῦ μικροῦ Παύλου ἐμελλε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν θεῖόν του, ὅστις πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐπιστρέψει ἐξ Εὐρώπης· φέρον πολλὰς καὶ ὡραίας εἰκονογραφίας. Ὅτε δὲ ὁ Παῦλος ἐζήτησε νὰ τὰς ἀκολουθήσῃ, εἶπον πρὸς αὐτὸν, «ψίτ! ψίτ! δὲν θέλομεν μαζὺ μας γατάκια, διότι αὐτὰ δὲν ἐννοοῦσι τὰς εἰκονογραφίας καὶ τὰς σχίζουσι.» Τότε ὁ εὐτυχὴς Παῦλος ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀνοχίαν του.

Κατὰ τὸ γεῦμα ἐστρώθη ἡ τράπεζα, ἀλλὰ δὲν ἔβαλαν κρέατο καὶ κᾶθισμα διὰ τὸν Παῦλον ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς ἐπαραινέτο διὰ τοῦτο πρὸς τὸν πατέρα τε, τῷ εἶπον καὶ πάλιν, ὅτι τὰ γατάκια δὲν κᾶθονται εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ μετὰ τὸ γεῦμα τρώγουσι τὰ κόκκαλα καὶ λείγουσι τὰ πινάκια.

Τέλος ἦλθεν ἡ ἐσπέρα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἐφρόντιζε δι' αὐτὸν, διότι τὰ γατάκια δὲν ἔχουν χρεῖαν νὰ τὰ ἐκδύσῃ τις, ἢ τὰ βάλῃ εἰς καθαρὸν κρεσδάτι, ἀλλὰ κοιμῶνται ὅταν θέλουν καὶ ὅπου τύχῃ. Ἡ ἐντελής αὕτη παραμέλησις συνέτριψε τὴν καρδίαν του καὶ τὸν ἔκαμε νὰ χύτῃ πικρὰ δάκρυα· ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἤρχισε νὰ ἐκδύεται· ἀλλ' ἡ μή-

τηρ του δὲν ἐφάνη νὰ συμπροσευχηθῇ μετ' αὐτὸν ὅπως ἐβουλεύετο νὰ κάμνῃ· ἐπλαγίασε τέλος, ἀλλ' ὁ ὕπνος ἐφυγεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοῦς του. Ἡ κατάστασις του τῷ ἐφαίνετο ζωώδης—ἐσηκώθη λοιπὸν καὶ ἐτρέξεν εἰς τὴν μητέρα του—ἔπεσεν εἰς τὸν τράχηλόν, τῆς, τῆς ἐζήτησε συγχώρησιν καὶ τῆς ὑποσχέθη ποτὲ πλέον νὰ μὴ προτιμᾷ τὴν ζωὴν τῆς γάτας. Πικρὰ πείρα τὸν ἐδίδαξεν, ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ παιδίου εἶναι νὰ ὑπακούῃ τοῖς γονεῖς, νὰ ἐπιμελῆται τὰ μαθήματά του καὶ νὰ κάμνῃ τὸ καλόν· εὐχαρίστησε λοιπὸν τὸν Θεόν, ὅτι ἦτο παιδίον καὶ ὄχι γατάκι, ἐζήτησε τὴν εὐχὴν τῆς μητρὸς του καὶ ἐπλαγίασε ἀποκοιμηθεὶς γλυκύτατα.

Πόσον κακὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ ἀμαρτία! κάμνει τὸν ἄνθρωπον δυστυχῆ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ εἰς τὸν ἄλλον. Ἀποφεύγετε, λοιπὸν αὐτήν, μικροὶ μου φίλοι, ἐὰν θέλετε τὸ καλὸν σας.

Ἡ ΓΟΥΡΙΑ.

Μικροὶ μου φίλοι! ἔχετε ἐνώπιόν σας τὴν εἰκονογραφίαν ἑνὸς ζώου, τὸ ὅποιον ὁμοιάζει μετὰ τὸν ἄνθρωπον περιστότερον ἀπὸ πᾶν ἄλλο ζῶον, εἶναι δὲ τὸ νοσημονέστερον εἶδος τῶν πιθήκων (μαϊμούδων) καὶ ὀνομάζεται Γ ο ρ ί λ α. Τὸ ὄψος τῆς, διὰν ἴσταιται ἑρθία, εἶναι συνήθως ὑπὲρ τοὺς πέντε πόδας· ἔχει δὲ βραχίονας μακροὺς καὶ ἰσχυροὺς καὶ δδόντας δέξις καὶ τρομεροῦς.

Ἡ Γορίλα εἶναι αὐτόχθων τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς καὶ ἦτο ἀγνωστος εἰς τὸν περίφημον γάλλον φυσικοῦ ιστορικὸν Κουδιέ. Ὁ οὐραγκουτάγκος καὶ ὁ Κιμπανζῆς ἦσαν γνωστοὶ ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ταῦτα εἶδη εἶναι πολὺ κατώτερα ἀπὸ τὴν Γορίλαν καὶ κατὰ τὴν νοημοσύνην καὶ κατὰ τὴν σωματικὴν δύναμιν.

Μέχρι προχθὲς σχεδὸν πολλὰ ὀλίγα ἐγνωρίζαμεν περὶ τοῦ περιέργου τούτου ζώου διότι οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων τότεν ἐροδοῦντο τὸν τριχωτὸν τοῦτον ἄνθρωπον, ὅπως τὸν ἀνόμαζον, ὥστε τὴν ἄφρονον νὰ κάμνη ὅτι ἤθελεν εἰς τοὺς ἀγρούς των καὶ εἰς τὰς κατοικίας των. Πρὸ τινων χρόνων ὁμοῦς εὐρωπαῖοι περιηγηταὶ κατώρθωσαν νὰ φονεύσουσιν μερικὰς καὶ νὰ συλλάβουσιν ζῶντα τὰ νεογνά των καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐγνωρίσθη τὸ ζῶον τοῦτο καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς του. Ἡ Γορίλα εἶναι ὡς ὁ ἄνθρωπος παμφάγος εἶναι δὲ τόσοσιν γενναῖα, ὥστε προσβάλλει καὶ αὐτὸν τὸν λέοντα — τὸν ἐλέφαντα καταβάλλει πηδῶσα ἐπὶ τοῦ τραχήλου του καὶ κτυπῶσα αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς μὲ ξύλον, τὸ ὅποῖον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον φέρει εἶναι δὲ τὸ μόνον ζῶον, πλὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὅποῖον μεταχειρίζεται τὸ μέσον τοῦτο.

Τὸν ἄνθρωπον δὲν προσβάλλει κατὰ πρόσωπον εἰμὴ εἰς σπανίας περιστάσεις· συνήθως παραμονεύει ἐπάνω εἰς δένδρα πλησίον ἀπομονομένων δρόμων καὶ διὰ τὴν τύχην ν' ἀπεράσῃ ὑποκάτω κανεὶς ἄνθρωπος μόνος, κρεμάται ἐκ τῶν βραχιόνων, τὸν πιάνει μὲ τοὺς πόδας ἀπὸ τὸν λακμὸν, καὶ ἀφοῦ τὸν πνίξη, εὐχαίεται ἐπὶ τοῦ πτώματός του. Ἡ Γορίλα μεταχειρίζεται τοὺς πόδας τῆς αἰσ χεῖρας, διότι εἶναι πολὺ εὐλόγιστοι καὶ εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ πιάνῃ πράγματα καὶ νὰ πιάνεται ἀπὸ δένδρα μὲ αὐτούς.

Ἡ Γορίλα ὅσον νοητικὴ καὶ ἂν ἦναι, δὲν ἠμπορεῖ νὰ συγκαταριθμηθῇ μὲ τὰ λογικὰ ὄντα, τοὺς ἀνθρώπους· διότι στερεῖται λογικῶν διεργασιῶν οἱ σπουδαῖοι· τὰ ἦθη τῆς, ὅτι ἀγαπᾷ πολὺ τὴν θεομῆτητα καὶ διὰ τοῦτο ὁσάκις εὐρίσκει πυρὰν, κήθηται πλησίον, καὶ ὅσον ὀλιγοστεύει ἢ φωτιᾷ, τήτου πλησιέστερα τραβιέται, ἔως οὐ οὐδὲν ἐντελὸς καὶ τότε ἀναγνωρεῖ καταλυπημένῃ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν συλλογίζεται νὰ βάλῃ ἔϋλα διὰ νὰ τὴν διατηρήσῃ.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μου ἀξιωλοῦν νὰ υπάγουν ποτὲ εἰς τὸ Λουδίνον, ἃς ἐπισκεφθῶν τὴν περίφημον Βρετανικὴν μουσεῖον καὶ ἐκεῖ θὰ ἴδουν Γορίλας ταπεινωμένους· διότι δὲν κατώρθωσαν ἔως τώρα νὰ διατηρήσουν καμμίαν ζωντανήν.

Πόσον εὐγνώμονες πρέπει νὰ ᾔμεθα οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν Θεόν, ὅτι δὲν μᾶς ἔκαμε καθὼς τὰς γορίλας· ἀλλὰ μᾶς ἐπροίκισε μὲ λογικὸν καὶ μὲ συνείδησιν, διὰ νὰ τὸν γνωρίζωμεν καὶ τὸν λατρεύωμεν καὶ νὰ ἔχωμεν κοινωνίαν μὲ αὐτὸν διὰ τοῦ πνεύματός μας!

Ἐν ἐδάφιον τοῦ Ἐδαγγελίου διὰ πέντε λεπτά.

Παῖς τις ἀκούσας ποτὲ, ὅτι πέντε λεπτά ἀρκοῦσι πρὸς τύπωσιν ἐνὸς ἐδαφίου τοῦ Ἐδαγγελίου εἰς ξένην γλῶσσαν, παρεκάλεσε τὴν μητέρα του νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ συνεισφέρῃ τὰ πέντε του λεπτά πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Ἐρωτηθεὶς δὲ ποῖον τῶν ἐδαφίων ἤθελεν προτιμήσει, εἶπεν. «Διότι τόσοσιν ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, ὅτι νὰ μὴ ἀπολεσθῇ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχη ζωὴν αἰώνιον.» (Ἰωάν. γ'. 16).

Πισθάνον τινας τῶν μικρῶν ἀναγνώστων μειδιῶντες νὰ εἴπωσι «καὶ τί καλὸν δύναται ἐν μικρὸν ἐδάφιον τοῦ Ἐδαγγελίου νὰ κάμῃ;» εἰς τούτους ἀπαντῶμεν διὰ τοῦ ἐξῆς γεγονότος.

Ὁ κ. Καρρὲ, ἐπίσκοπος καὶ ἱεραπόστολος εἰς τὰς Ἰνδίας, πρὶν μάθῃ τὴν γλῶσσαν συνειθίσε νὰ γράφῃ ἐδάφια τοῦ Ἐδαγγελίου καὶ νὰ τὰ διανεῖμη εἰς τὸν λαόν. Ἡμέραν τινὰ δτε ἐκάθητο εἰς τὴν σκητὴν τοῦ ἰουχαζῶν κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος, προσελήθη νὰ ἐπισκευθῇ ἀσθενὴ χωρικὴν, ὅστις, εὐθὺς ἀφοῦ τὸν εἶδεν ἀνεψώνησε, «Μὴ γνωρίζεις, κύριε;»

«Ὅχι, δὲν σὲ γνωρίζω,» ἀπεκρίθη ὁ ἐπίσκοπος, «ἔχεις δίκαιον.» ἐπανελάθει ὁ ἀσθενὴς Ἰνδός, «Ἡρὸν τεσσάρων ἔτων, ὅτε σὺ διέβασες διὰ τοῦ χωρικοῦ τούτου μοὶ ἔδωκας τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ χάρτου, εἰς τὸ ὅποῖον εἶναι γεγραμμένον «Διότι τόσοσιν ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον κτλ.» Τότε ἐγὼ ἤμην εἰδωλολάτρης, ἀλλὰ τὸ ῥητὸν τοῦτο ἐγένεον ἡ ἀφορμὴ νὰ ἐξετάσω περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ νὰ πιστεύσω εἰς τὸν Χριστὸν· καὶ τώρα ἀποθνήσκω Χριστιανός.» Ἰδοὺ λοιπὸν τί κάμνει ἐν ῥητὸν τοῦ Ἐδαγγελίου.

Ἄλλος ἱεραπόστολος διηγείται, ὅτι εἰς τὰς Ἰνδίας διαβαίνων ποτὲ ἀπὸ ἐροχῆν τινα εἶδε γέροντα ἐκτεθειμένον διὰ τὸ ἀποθνήσκον· τὰ τέκνα του τὸν εἶχον ῥίψει ἐκεῖ διότι ἦτο γέρον καὶ τοῖς ἔθιδεν βάρους.

Πλησιάζας αὐτὸν ὁ ἱεραπόστολος τὴν ἡρώτησε περὶ τῆς ψυχῆς του, αὐτὸς δὲ ἐκτείνας τὰς χεῖράς του εἶπε, «Ἐὶς αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καθαρῶς ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας» (Ἀ'. Ἰωάν. α'. 7.) καὶ ἐξέπνευσεν.

Ὁ ἱεραπόστολος ἀνοίξας τὴν χεῖρα τοῦ τεθνεώτος εὖρα τεμάχιον χάρτου ἐπὶ τοῦ ὅποῖον ἦτο γεγραμμένον τοῦτο τὸ ἐδάφιον, καὶ τὸ ὅποῖον ἀναμφιβόλως ἐγένεον ἀφορμὴ τοῦ νὰ πιστεύσῃ καὶ νὰ σωθῇ καὶ ὁ δυστυχὴς αὗτος.

Ὁ Θεὸς θέσεν τοιοῦτους ὄρους πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ὥστε ἅπαντες δύναται ὄχι μόνον νὰ σωθῶσιν, ἐὰν θέλωσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ συνεισφέρωσι πρὸς σωτηρίαν τῶν ἄλλων. (Ἰακωβός ε'. 20.)

Τῆς ἐτησίας συνδρομῆς τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων διὰ τοὺς ἐντός τοῦ Ἰουλίου ..... λεπ. 50.
διὰ τοὺς ἐν Ἰουλίῳ ..... ἀρ. 1. 1.
διὰ τοὺς ἐν Εὐρώπῃ ἐν γένει ..... 3.